

Și locurile vacante din sînul lui Avram reser-
vasevor tôte pentru abonenții Calicului — ȃice
Iehova Dumneȃeul oștirilor!

Prorocul Zaharia.

Cărți mai noue.

- Andreiași G., Amintiri din răs. austro-german 1866 (coprindeând faptele mai însemnate a regimen. Nr. 64). —.50.
- Aricescu C. D., Flori de Tușnad. —.40.
- Aurelian P. S., Sistemul de cultură și raporturile lor cu starea socială. —.75.
- Baronzi G., Limba română și tradițiunile ei. 2.50.
- Bian Ioan, Despre cultura și literatura românească în secolul XIX. —.25.
- Copée F., Tatăl nostru, comedie într'un act. —.50.
- Creangă Ioan, Scrierile lui (volum. I epuizat) vol. II. 1.50.
- Culegere de articole de ale lui Eminescu (articole apărute în Timpul 1880—1881). —.50.
- Dimitriadi M. C., Versuri. 1.—.
- Gherea I., Studii critice. 2.—.
- Ghica Ioan, Amintiri din pribegie după 1848. 3.—.
- Ghica & Sturdza, Ajutorul comerc. agricult. și al inginer. Greutatea și măsuraturilor țerilor. 7.50.
- Ghislanzoni A., Celesta, comedie într'un act. —.50.
- Gion Ionescu G. I., Din istoria Fanarioților, studiu și cercetări istorice. 2.—.
- Marióra, episod istoric cu cântări în 2 acte. —.30.
- Mărunțean Gr., Novele satirice. 2.—.
- Nacian J. I., Reformele economice și sociale ce ea reclamă. 1.—.
- Neișescu Ioan, Pui de lei, poezii eroice și naționale. 1.—.
- Slavici Ioan, Istoria universală, partea I cele mai vechi timpuri și antichitatea Elenă-Romană. 1.50.
- Istoria universală, partea II. Evul mediu. 2.—.
- Români din regatul Ungar și politica maghiară. —.30.
- Speranția D. Th., Anecdote popul. 2.—.
- Ureche V. A., Legende române. 1.50.
- Văcărescu C. T., Luptele Românilor în resbelul din an. 1877—1878. 1.70.
- Zamfirescu Duiliu, Novele. 2.50.

Comandă primesc

Librăria lui W. Krafft în Sibiu.

CALICUL

humor și satiră

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Ce e o nebunie?

Ați închipui durata ecuilibrului în finanțele Ungariei fără ruina cetățenilor!

* * *

A iubi sincer o femeă, care dela celce o iubeste nu pretinde mai mult, decât ca s'o înbrace mereu după modă!

* * *

A cere dela kulturegyletiști cultură!

* * *

A jura, că se află ovreiu pe lume, care, la necaz, te ajută cu bani pentru camete mici!

* * *

A deosebî programele partidelor din parlamentul României de geșeftăriile ovreești!

* * *

A visa, că Dr. Thör din București, strada Emigratu, e mai potent decât impotința!

Dualismul maghiaro-român binedefinit.

Piștea, și Panfilie, erau frați de cruce. Amândoi d'o vîrstă, încă în copilăria lor, au servit d'odată la un ovreiu, unul ca pădătoriu de găște, celalalt ca pădătoriu de porci. Piștea era pădătoriu de găște, Panfilie pădea porcii ovreiu-lui. Fόμεa o împărțiau amândoi în părți potrivite.

Deosebirea între acești doi păstori era, că Piștea pădea găștele ovreiuului pe moșia fostă odinióră a părin-ților sei, până-când Panfilie tot pe acea moșie nu pădea porcii tată-so.

Deși frați de cruce și suferințe, între Piștea și Pan-filie totuși se întîmplau neînțelegeri. Nu arare-ori se certau unul cu altul.

În casuri de ceartă, Piștea striga lui Panfilie: „Mă slabule și om de nimica, se ști tu, că moșia asta e dela părinții și stremoșii mei, și tu numai de milă pădești aici porcii!”

Panfilie, pacinic, sau element de ordine, cum era, res-pundea cu sînge rece: Mă Pișto, nu te îngânfă așa tare, că găștele, pe care tu le pădești pe moșia străbună, sunt tot ale ovreiuului, ca și porcii, pe care eu îi pădesc!

Altcum neînțelegerile între Piștea și Panfilie, prove-nite mai mult din răbdări de fόμε egale, erau trecătoare. Ei se certau, ei se împăcau, și flămândeau mai departe fie-care pe socoteala lui. Odată batăr nu s'au săturat nici unul, cât au servit la ovreiu, nici din simbria ce căpătau, nu s'au ales cu alta, decât cu niște gădinuțe mitutele prin ceafă și prin șele, pe care înzădar își dau silința se le sperie cu scărpinatul!

În urmarea aceasta, dup'un timp óre-care, Piștea a părăsit găștele, Panfilie porcii ovreiuului, și amândoi au

plecat în România. Aici fie-care 'și-a vădut de pânea cea de tóte dïlele.

— Dece ani nu s'au mai vădut unul pe altul.

După dece ani de muncă cinstită în România, cine se întâlnește în Râmnicul-Vêlcu? Piștea cu Panfilie!

Bucuria întâlnirii era nespus de mare. Cu atâta foc ca Piștea cu Panfilie, la întâlnirea lor după dece ani, nu s'a îmbrățișat frați d'o mamă și d'un tată, necum ungar cu român, ba nici Sasii cu Maghiarii din Brașov!

— Da cum vi tu aici Pișteo?

— Eu nu viu, io's aici de 9 ani surugiu, sau cum se dïce în limba ideii de stat maghiar, kocsiș la un Italian, venit ca și noi în această țeară după pânea cea de tóte dïlele — da cum vi tu aici?

— Și eu tot la un Italian slujesc, dar' numai decând s'au început lucrările la calea ferată din părțile aceste.

— Ei și cum trăești tu?

— Slavă Domnului, în această țeară, în care toți coldanii se îmbogățesc, fac și eu părăle, și nu plătesc dare. Dacă'mi merge tot așa preste doi ani, me întorc acasă, și'mi fac casă și masă — da tu frate Pișteo făcutuți-ai ceva?

— Și eu am ce'mi trebuie. Am și părăle, de care n'am lipsă se me ating, dar' acasă nu me mai duc se vie toți kulturegyletiștii după mine, și se'mi făgăduiască, că me fac fișpan în Cluj! — Da ști tu ce?

— Ce se știu?

— De bine ce, după dece ani, ear' ne vedem laolaltă, hai se bem una!

— Hai!

Amândoi s'au băgat în cea mai de aprópe locandă, sau cărcimă, s'au pus la beutură, și plătind, când unul, când altul, câte o litră de vin, au beut în povești bogate

de pătenii înecate în durerea depărtării de patria strămoșască până s'au îmbetat așa de tare, încât n'au mai știut, care din ei e surugiu, și care lucrătoriu la calea ferată.

Beți de bucuria întâlnirei, și a vinului din România ne tras de pe drojdii, Piștea și Panfilie au plecat din cârcimă, ca fie-care se se ducă la ale sale.

Până-când frații de cruce din tinerețe 'și-au petrecut în cârcimă, o plõe mare căduse preste munții din dosul Râmnicului-Velciu. Toate pâraele curgeau pline de apă neînfrănată.

În drumul lui Piștea și alui Panfilie curgea un atare pârâu, preste care spênđura o punte tot atât de nestatornică ca și ministeriile din România. Piștea și Panfilie, ca se ajungă la locuințele lor, trebuiau se treacă pârâu preste acea punte. Pe la mijlocul punții, trecătorii, în urma iuțalii, cu care pământul în acel moment se întorcea ca un beat în jurul osii sale, ne mai aflând puntea cu picioarele, unul a cădut din sus, celalalt din jos de punte, și amândoi s'au înecat în valurile apei turbate.

Una numai nu se știe cu siguritate, care din cei doi frați de cruce a cădut din sus, și care din jos de punte?

Hunfalvi, dac'ar mai trăi, ar afirma firește, că Piștea, ca aparținătoriu rasei superioare maghiare, a trebuit se cadă din sus, ear' Panfilie din jos de punte.

Pentru mine e de ajuns faptul, că amândoi s'au înecat, și, că un dualism maghiaro-român mai bine definit decât acesta, nici Babeș nu pôte concipa!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule'i prima April
Du-mi-te tiptil tiptil,
Fă a**de**că lin voiaj
Până'n opidul Halmagiu.

În Halmagiu dacă'i ajunge,
Întreabă tu: ore unde
Șede jupânul birău,
Nu cumva'i în făgădău?

Zsula János e numit
De când el s'a despopit,
Până mânca prescura
Se numia Ioan Zsula.

Vei ști că'i om învățat
Și e metamorfosat,
Din popă a**di** e primar,
Din român a**di** e maghiar.

Alelei și ce trebi face
 Tot cum ungurilor place,
 Ear' la ales de deputați
 Pe toți îi numește frați,
 Care se duc ca și el
 Până colo'n Ioseșel,
 Și'ncep glas frumos se dea
 Sberând tot i-a i-a.

Bine dacă li juca
 Mai că ear' se va schimba,
 În altfel de dobitoc
 În ceva urs cu cojoc,
 Cum nu de mult s'a schimbat
 Dintr'un popă desfrânat
 Într'un birău desmătat

Atunci Mărcuțule tu,
 Vei fi per tu cu dânsu,
 Vê veți bate pintenii
 Până'i vor sări dinții,
 Pe cum 'i-au sărit crerii.

Cu birăul din Halmagiu
 Fă Marcule un voiagiu
 Până'n mândra Hunedóra,
 Unde un puiuț de cioră
 Făcù mare gălăgie,
 E Stoichița Niculae.

El se ține domnișor,
 De neam e argășitor,
 De profesie e corteș,
 De caracter om cu greș.

Argășeștei și tu pielea
 Până l'a apuca jelea,
 Și n'a cuteza mai mult
 Se facă ce a făcut.

Că din deputat român
 S'a făcut corteș păgân,
 În Sibiiu fù pasivist,
 În Hunedóra activist.

Taiei córnelé celi lungi,
 Se nu mai porțe'n trei pungi
 Doi gologani ruginiți,
 Cum fac numai cei smintiți.

Ear' Românilor le spune,
 Că dacă vor svaturi bune
 Se nu cêră dela el,

Nici pene dela purcel,
 Nici lână dela gânsac,
 Nici tãmâe dela drac.

De-o fire și de-o ființă
 Cu Niculae Stoichiță,
 Și rival încorteșit
 E tată-so negreșit.

Căci știut e din bătrêni
 Că cățelu'i neam de câni,
 Ear' ce iese din piscă
 Numai merge'n biserică.

Pe ești doi Mărcuț te jur
 Bagă'i sub frumosu'ți ciur,
 Și'i întórce împrejur
 Pân' vor face țup în — plit!

Mărcuțele fi voios
 Și te dū'n Vințul de jos,
 Dar' te dū fuga cât poți
 Că vei afla doi preoți,
 Unu e oriental
 Și'i bătrân ca acel cal
 Ce'i numit calul troian,
 El e Nicolae Maniu.

Că el până ce slujește
 Din picioare împletește,
 Din bărbuță tremură
 Slovele le numeră;
 Ear' la alegeri de ablegat
 Ca un mâns a alergat,
 Cât ómenii se mira
 Cum popa pôte alerga,
 Drept că limba 'și-o scotea,
 Ca un bivol gâfăia.

Al doilea popă voinic
 Care'i greco catolic,
 Și care până nu bea
 Se scria Iacob Cornea.

Ėsta'i făcut din natură
 P... croit spre beutură,
 Dar' p... de cei ungurești,
 Pe care dacă'i hrănești
 Prind cu dinții a mușca,
 Și pământul a'l scurma.

Acești doi preoți potcași,
 Pentr'un blid de papricaș

Dusus'au și-au votisat,
 Apoi așa s'au îmbetat
 Și așa hîd au înjurat,
 Cât s'a rușinat de ei
 O scrófă cu opt purcei.

Tot ca ei au asudat
 La beut și la mâncat
 La ales de ablegat,
 Și popa dela Cârna
 Cei numit Ioan Sara.

Și fiind că'i catolic,
 Se vârește ca un ic
 La papricaș și vinars,
 Drept că'i cam grosuț la nas.

Pe ești trei popi fétul meu
 Bagă'i tu sub ciurul teu,
 Bagă-le bâta'ntré dinți
 Și ți: prea cinstiți părinți,
 Nu v'a fost voue rușine
 Se vë faceți demni de mine,
 Prin mârșavele purtări
 Eșiv'ar pară din nări,
 Ear' papricașul din voi
 Faces'ar cornute oi,
 Se vë împungă splina
 Se nu puteți votisa
 Nici prescuri a mai mânca,
 Ci se pasceți iarbă verde
 Cu berbecii prin livede.

Mergi apoi puiuț fălos
 Dela Vințul cel de jos
 Mergi tu până la Sângeorz,
 De jôcă una frumos.

Dar' fiind de neam ungur
 Nu juca Mărcuț singur,
 Ci bagă sub al teu ciur
 Pe jupânul colector,
 Fălosul Mărcuș Șandor.

Că el ca mulți hămisiți
 De kir Jelinek cinstiți,
 În Năsăud reu a'mblat
 La alegeri de ablegat.

Id est: lucru fu așa,
 Cu jidanul votisa,
 Apoi dacă se'mbëta
 Pe trăsură se punea
 El și cu nevasta sa,
 Cătră casă apoi pleca
 Biciul la mărțină da,
 El cânta și fluera
 Ear' mărțina drum rodea,
 Și'ntr'un șanț mi'i resturna
 Cu tot ce'n căruț era.

Din șanț domnul colector
 Fluera încetișor
 Cântecca olarilor;
 Ear' mărțina ușurată
 Prinde-a fugi ca turbată,

Și fugea, fugea, fugea
 Parcă dracu o ducea.

Mărcuș acum schiopăta
 În jur de el se uita,
 Apoi sacii și'i lua
 Și per pedes se pornea.

Cale lungă nu mergea
 Căci povara'i apăsa,
 Sacii'ntr'o salcă suia
 Și ușurat se ducea
 Pân' la podul Vărării,
 Unde șed corturarii.

Acî jupânul Mărcuș
 Luă un țigan cărăuș,
 Se'l ducă mândru frumos
 De-acî până la Sângeorz.

Și mâna Dada mâna,
 Mărțina mereu schiopa,
 Două rôte scârțăia,
 Una mergea'mpedecată,
 Una numai p'o obadă.

Colectorul sta'ntr' loitre
 Răđimat numai pe cote,
 Cu genunchii duși la gură
 Și cu gândul la friptură.

Ajungând la Ilva mică
 O jidancă frumușică,
 Spune, că la ei în fên
 E un cal fără stăpân.

Al meu e, ȃice Mărcuș,
Apoi intră pe trei uși,
Până dă de spirituș
Se'nchine la cărauș.

După ce s'au ospetat,
Căraușul s'a'nturnat,
El iapa'n drum 'și-a postat
Și în birt a mai întrat,
Se'și ude nițel gâtul
Că'i departe Sângeorzul.

Până plitul 'și-a muiat
Mărțina ear' a plecat,
Și l'a lăsat drâmboiat.
Și iei îi era rușine
Se mai ducă pe acel nime,
Care nu s'au rușinat
C'un jidan de-a votisat.

Dar' acum poșta venia
Și pe muerea 'i-o ia,
Eară el în câmpul gol
Rămâne'nvîrtit în țol.

Cine așa l'ar fi vėđut
Mii de cruci 'și-ar fi făcut,
Tot în sîn 'și-ar fi scuipt
Și-ar fi jurat că'i smintit,
Și mai că n'ar fi mințit.

Spirul cel de patru sfanți
Mi'l mâna din șanț în șanț,

Da cap cu gelenderii
Ca boii cu bibolii.

Dar' dădù Dumneđeu sfântul
Că'ncepù a bate vėntul,
Și cum se'nvırtea pămėntul
Își scăpà'ntr'o baltă capul.

Dar' acum era acum
Cum se'și lase capu'n drum?
Și-ar pleca se și'l ridice
Teamă e că o se pice,

După vėnt veni și ploaie,
Dar' Mărcuș nu'i cap de óie,
Mărcuș îi cap de berbece,
Tușul rece'l rėcorește.

Rėcorit și revenit
De Jelinek omenit,
S'a dus ață păn' acasă
La cincii flămândi și-o borésă,
Și'i spune cu mult patos
Că el a venit pe jos.

Mai spune, că bun hirean
Avù dracul de jidan,
Cu de care a omenit
Pe mulți flămėnđi groși la plit,
Pe care'i vom arăta
În numerul ce-a urma.

Urzică Scandalografescu.

Nu'nțeleg pentru ce popii ne mai botează pe noi Români pe patru posturi, devremece toți nebotezații, neavând de dulce, însuși postesc. Și în sfârșit ce lipsă mai e se ne boteze pe posturi, până-când chilo de carne de vacă costă 50—60 de cruceri, ear' porcii, care și-n posturi cresc în cârcime, nici dracul nu'i ucide.

După împrejurările, în care noi Români trăim ați, ajunge botezul pe un post, dar acesta se dureze întreg anul.

Iată pentru ce :

Noi Români din Austro-Șovenistia, ținend la dogma pasivității, în politică postim, în biserică ne postesc popii, în scóle dascălii n'au ce mânca, ținerii noștri în tot locul înghit de șapte-ori gol, și odată fără mămăligă.

Frații din Bucovina, neputând mânca bucatele gătite de cocóna Pace, se deosebesc numai prin aceea de urși,

că aceștia postind își sug din unghii, precând ei sug din mustăță.

Frații din România, în conștiința suveranității lor regale, în dulce se hrănesc din fărmiturile, ce cad de pe masa veniticilor, sau ale coldanilor. În post, fiind că coldanii nu postesc, necădând fărmituri bogoslóve de pe masa lor, își acată gura-n pod, și fac mătânii pentru hrana sufletului în cealaltă lume.

Ușor pot postii frații nostri din Rusia, că au destui muscari, și cei din Turcia, că Turcii nu mănâncă carnea de porc.

În sfârșit e veche ȕicala: „Postul e pentru omul prost!“ — Nou e însă adevărul, că dacă cei-ce țin legea, și postesc cele patru posturi, sunt proști, atunci cei-ce călcânduși legea, mănâncă în post de dulce, își pórta tótă înțelepciunea în burtă

* * *

Deploramentul din Budapalestina, în care 455 deputați pentru bagatelul de 5 fl. la ȕi fură lui Dumnezeu timpul, trei septemâni și-a spart bostanul cu responsul la adresa tronului.

Cei 455 deputați costă la ȕi, abstragând dela banii de cuartir a 800 fl. după glavă, 2275 fl.

În 21 de ȕile, cât a durat delanacaprițiile pseudo-patriotice, cei 455 depravați dietali au costat pe contribuabilii din patria lui Siestvitanonestita 47.775 fl.

Așa scump nici Dr. Păcurar nu respunde clienților sei!

Care va se ȕică, responsul dietei din Budapalestina la adresa tronului, compus într'o ceartă nu mai puțin sublimă ca cea dela ușa cortului, abstragând dela valórea fundului pantalonilor acelor deputați, care contribue la fericirea țerii prin frecarea reversului de băncile parlamentului,

și numai când cască își deschid gura, a costat cel puțin cu 47.775 fl. mai mult decât statul ungar contribuie la an pentru scólele naționalităților sale antiarpadiane.

Nerespunsă remâne cu tóte este întrebarea: Cât folos practic aduce patriei răspunsul dat din partea dietei la adresa tronului dup'o ceartă fructiferă de trei septemâni?

După părerea mea, cei 455 deputați dietali ar fi adus patriei mai mult folos, dacă în cele trei septemâni ar fi făcut cărămiți.

Un deputat dietal, nepotându'l considera mai slab decât un țigan, póte face pe ți 800 cărămiți, ear' 455 deputați, în 21 de ȕile 7,644.000 de cărămiți, adecă cu mult mai multe decât se recer la zidirea noului palat al parlamentului ungar.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Comitetul partidului național mobilizează.

Membrii comitetului nostru național politic își cârlesc c'o activitate surprinȕetóre străiȕile, ca fără amânare, se plece cu memorandumul la drum. Dr. Comșa, în lipsa de slănină sau clisă, 'și-a băgat două sfecle în straiȕă.

Ghiuturi d'ale țerenilor la joc.

Hop mândruță pôle scurte
 Le-ai încinge n'ai de unde,
 Le-ai încinge p'un picior
 Celalalt rămâne gol!

* * *

Măi vecine măi creștine
 Grijește-ți nevêsta bine,
 Că vine seara la mine
 Și mi c'o mușcă vr'un cânel!

* * *

Serută-mă neică'n dinți
De buze se nu atingi,
Că buzele's cântărite
Cu cântariu dela zlătariu,
Le păstrez pentru primariu!

* * *

Serută-mă preoteasă
Num'odată prin fereastă,
Te-aș seruta și me tem
Că me face popa ghem!

* * *

Harnică'i muerea mea
Harnică ca vai de ea;
Că'ntr'o lună
Tórce-o lână
Și mănâncă o slănină
Cu doi saci plini de făină!

* * *

Însuram'aș însura
Nu știu ce fata's lua;
O-aș lua de om găzdac,
Dar' me tem ca și d'un drac,
Că 'mi-a cere lume'ntreagă,
Cere'mi-va cisme de capră,
Că de óie se despóe
Și de țap îi sar în cap;
Eu voiu lua sërăcută
Cumpărai-voiu opincuțe,
Dar' și acelea se le cruțe
Se umble mai mult desculță!

* * *

Bine'i stă mândrii gătată
Cu haine din șatră,
Dar' mai bine 'i-ar ședea
De le-ar face ea!

* * *

Mândra mea tineră próstă
Me rógă s'o fac nevéstă;
Eu 'i-am đis că nu oi face,
Ea s'a pus în pat și zace!

* * *

Dragu mi mândr'o de tine,
Dar' mi greu de cin' te ține,
Că te ține'n șapte frâne,
De nu poți vorbi cu mine!

* * *

Câte fete cu peptare
Tóte's strâmbe de spinare,
Numai mândrulița mea
E óblă ca secerea!

* * *

Măi nene căne viclean
Tu m'ai pârît la maica,
Că me țin cu Culița,
Dar' luna 'mi mărturie
Că'mi mai place Vasilie.

* * *

Mândra mea cătu'i de mare,
Pe spinare iie n'are,
Dinainte fir în dinte,
La buric nu'i nici un pic!

Stan Pătitul.

Protopopul din Dealtădată, pentru o vizită canonică împreună cu proces disciplinarius, a primit dela un bun creștin o bute de vin vechiu drept cinste. Lumea rea vrea se știe, că butea cu vinul vechiu ar fi fost odinioară proprietatea popii disciplinat, și că bunul creștin, știind că dumeștea dreptății umblă cu ochii legați, și nu vede cine ce-î

pune în cumpăna, ce o ține în mână, ar fi cinstit protopopului avere streină.

O fi n'o fi așa, asta, pentru ceea ce s'a întâmplat cu butea de vin, e tot un — sfânt.

Protopopul, isprăvindu'și treaba în sat, s'a urcat în căruța proprie, și a plecat catră casă. Butea cu vinul îi urma pe alt car. Drumul fiind însă foarte rău, butea cu vinul mare și grea, protopopul cu mare greutate a ajuns până în satul vecin, și mai departe n'a putut merge. Aici a pecetluit butea, și o a pus în pivnița dascălului supus administrațiunei sale spre păstrare până ce se va mai îndrepta drumul.

Dascălul, om cinstit ca și protopopul, a primit butea cu vinul în pivnița sa spre păstrare, a păstrat'o cu sinceritate, și nu s'a atins de pecet. A mișcat un singur cerc dela mijlocul butii din loc, și a sfredelit de o parte și de cealaltă a butii câte o găurice, apoi la o găurice ținea dascălul, la cealaltă dascălița câte o olcăică până ce se umplea cu vin. După aceea dascălul astupa găuricile, și bătea cercul la loc.

Așa s'a întâmplat că, până ce drumul s'a îndreptat spre bine, din butea disciplinară de vin a protopopului, în urma secetei egiptene din gâtul dascălului, și al dascăliței, au secat vro 120—150 de litre.

În fine butea cu vinul disciplinariu a ajuns în pivnița protopopului cu pecetul nevătămat. După câteva zile date vinului spre a se hodini de strapațele drumului, protopopul a rupt pecetul dela bute, a băgat, ca se'l guste, o curcubetă în bute, dar' aceasta, nefiind destul de lungă, n'a ajuns ca se stâmpere gustul protopopului.

Disperat, nu atâta de scurțimea curcubetei, cât de lipsa vinului, protopopul s'a întors buzat din pivniță, și a povestit

protopopesei întâmplarea. Protopopeasa, care a supt puțină țigă dela mumă-sa, și de aceea era foarte înțeleaptă, aflând trista întâmplare, a făcut observarea: N'ai cercat părinte mai în jos prelungă cep, nu cumva e vr'o gaură în bute?

La această observare protopopul superat mörte, a ȃis cãtra protopopeasa: Nu fi próstã! În partea din jos a bușii e vin, numai în partea din sus lipsește, și pecetul pus cu mâna mea proprie l'am aflat nevătãmat!

Drepturile stomachului.

Deputații români, care aȃi, fără știrea noastră ne representã nașunea în parlamentul din Budapalestina, nu'și deschid pentru alte drepturi gura, decãt pentru drepturile stomachului când își papã diurnele.

Nutreț scump.

Nutrețul pentru vite scump fiind estan în România, ȃiarul „Romãnul” își mãnãncã hãrtia.

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Când Mihaiu Viteazul a plecat cătră Alba Iulia a lăsat
Mediașul în dreapta, unde și ași se află!

* * *

Dacă Dumnezeu în înțelepciunea sa n'ar fi prescris
corpurilor cerești drumul, pe care se meargă, pe căile
ferate s'ar întâmpla mai multe nenorociri!

* * *

Omul însurat, fără știrea nevastei sale, nici odată se
nu se laude: Acum fac una, apoi fac cealaltă!

* * *

Prostia e proprietatea nealienabilă a individului, care
o posedă!

* * *

Căpitănia lui E. Brote crește la umbra grandomaniei!

* * *

Chiar și eternitatea se compune din clipite, ca și scurta
vieță omenească!

* * *

Dacă vrei se ști cine ești, caută'ți în pungă, și vezi cât ai!

* * *

Dumnezeu, cui dă un ofițiu, îi dă și minte, oamenii
nu dau ofiții celor ce Dumnezeu le dă minte!

* * *

Înțelepciunea tribunșiților le strică lor, și altora nu
folosește!

* * *

Memorandul nostru cu așternerea lui „fără amânare,”
de mai rămâne mult timp fără așternere, o se'și peardă
memoria, și n'o se-i mai poți dice nici „fie'i memoria
eternă, și țărina ușoră,” ca se'l potă desgrota... tribunșiții!

* * *

Cea mai mare slăbiciune a cocónei Pace e bărbatu-so!

* * *

Un óre-care filosof dice, că tóte părțile dulci și ama-
bile ale trupului femeii le-a făcut Dumnezeu, numai capul
'i l'a facut dracul. Și numai așa se póte esplica în Bucovina
resboiul electoral, care după cum ne spun gazetele, din
încăpăținarea cocónei Pace s'a născut!

* * *

Hipocrates dice, că vieța femeii e o bólă lungă a
bărbatului. Cocóna Pace însă e bóla unei țeri întregi!

* * *

Memorand se numește la noi Români din Austro-
sovenistia mărul de ceartă al Lanacaprinei, sau răntașul
cocónei Pace, născută vrajbă!

* * *

Comitetul nostru național-politic va lucra înțelepțește, dacă va așterne memorandumul la Înaltul Tron fără amânare în Viena, în momentul, în care Maiestatea Sa Împăratul se va afla în Budapesta, sau și viceversa!

* * *

Înțeleg indignațiunea „Unirei” pentru că ovreii din Blaj și-au ținut balul în păresimile noastre, nu'nțeleg însă pe cealaltă lume românească, cum s'a putut scandalisa de balul pressei române din București ținut în păresimi, de vremece pressa română din București, dela mórtea lui C. A. Rosetti încóci, așa și așa e de post!

* * *

Dacă n'aș ști nyilvan, că L. Mureș e capitala Bănațului, aș jura în pelea golă, că articolii din Luminatoriul „Se facem lumină, mai multă lumină” s'au scris de Ba . . . rtolomeu!*)

* * *

Política e o comedie, în care comitetul nostru național jócă cel mai trist rol!

* * *

Pe ginerii înzestrați dela Dumnezeu în această lume cu sócre, cu greu îi poți face se creadă, că-n cealaltă lume există o revedere, și de aceea ei mai bucuros se duc în Iad, decât se se întâlnească cu sócrele lor în Raiul

* * *

Din regularea valutei austro-ungare, cele mai mari folóse le vor trage cei-ce n'au nici un cruceriu în pungă, și — Rothschild!

*) Erorile de tipariu din acei articoli sigur le-a făcut Babeș.

— Dumnia-ta bați la băiatul ala, ca și când n'ar fi al dumnitale!

— Nici nu e al meu, ci e al frate-mi-o, și a venit la noi pe serbători de petrecere!

— Dute la fereastă Nicolae, și veți n'a căduț barometrul?

— Nu, Domnule, stă încă tot acățat la locul lui!

— Ui mă, ce peană p^ortă ovreiul Păduchiosenberg, care mai de mult era la noi cărcimariu, pe cap?

— Așa se schimbă vremurile, tată-so purta penele în spate, el le p^ortă'n cap!

D-lui P. în B.: Nu! — Eu bucuros dau ce e alui Dumneșeu lui Dumneșeu, și ce e a dracului, dracului, dar' — Dómne iertă-me dacă păcătuesc — eu țin, că Moldovan Gergely e mai bun român decât mulți din ceice mereu umblă cu programul partidului național în proțap.

Moldovan Gergely, acest arhiolog al păcatelor nóstre naționale, prin „Ungaria“ sa, într'un an ne-a făcut mai mult bine, decât Tribuna în 7 ani prin cultul unor virtuți naționale, cu care, durere, nu ne putem lăuda, că le posedem.

De aceea „suum suique“, sau pe românește „în coteț cu porcii!“

En cugetă nițal așa-i?

Dacă me'nțelegi, cu tóte că postesc, de seară mănânc un „savaladi animam meam!“

D-lui Cato: Eu cunosc pe amicul dumnitale invers, în activitatea sa publică din creștet până la acea parte a piciórelor, cu care țerenii noștrii adeseori ies prin opinci, dar' — se fie iertare — eu nu'l țin capace d'o atare faptă. Se póte, că me încel, pentru-că eu nu's Iosif Sterca Șuluț, care în carambolul infabilității dă Papii 20 înainte. Însă „vederemo“ a ășis orbul!

D-lui Demortuis: Scăpatați de el — dații pace! Mulți mișei hodinesc în grópă cinstită, și după prescisele tipicului trebuie se le mai și cânți „vecinica lor pomenire!“

Carte de Rugăciune.

Acaftistul prea sfintei Născătoarei de Dumnezeu și alte Acaftiste și Rugăciuni foarte evlavioase și de folos. Ediție nouă cu icoane, 1892. Sibiu, W. Krafft.

Cu tăiatura aurite	{	leg. în catifea	fl. 4.30
		„ „ piele fin	„ 2.25
		„ „ piele	„ 1.80
		„ frumos	„ 1.—
		„ simplu	„ —.80

Acaftistul cu litere cirile, roșu și negru tipărit cu icoane. Ediție nouă, 1892. Sibiu, W. Krafft.

leg. în piele roșie cu copce	fl. 1.60
frumos legat	„ 1.30
simplu legat	„ 1.15

se expedează **franco**, dacă prețul lor (împreună cu 10 cr. pentru recomandațiune) mi-se trimite prin asignațiune postală.

Librăria lui W. Krafft în Sibiu.

Calicul

e cel mai ieftin ziaru în Europa și satele învecinate.

Abonenții ordinari plătesc pe un an întreg numai 3 fl. sau 7 franci.

Abonenții extra-ordinari, preoți, dascăli, economi, preste tot indiviși cu puțină dare de mână, dau Calicului numai 2 fl. pe an.

Studentii de tot neamul, eminenti și repetenți; cantorii, și cei răgușiți; crâșnicii, și cei-ce nu știu sufla în cădelniță, primesc Calicul numai cu 1 fl. 50 cr. pe an. În mod îndoit extraordinariu se dă Calicul și altor indiviși ofticoși la pungă cu 1 fl. 50 cr. pe an.

Numerii singuratici ai Calicului costă 30 cr.

Cererile pentru abonamente scădute se adresează la redacțiunea Calicului prin o simplă corespondință postală.

Abonamentul se plătește de regulă înainte întreg d'odată, sau în rate. A remânea în rate datoriu nu e iertat.

Calendariul Calicului de pe anul 1892, trecând până la Bobotează tôte exemplarele, nu se mai află de vîndare.

Exemplarele Calicului neajunse la mâna abonenților se pot reclama în termin de o lună.

Administrațiunea Calicului.